

Interview gehouden op 15-7-2010

Riek van de Wielen
20 juli 1915
24 jaar in 1940
Bakkersdochter (broodbezorging per auto)

Mijn vader was bakker. Ik reed in een oude Ford rond en bezorgde brood. Het eerste dat ik merkte toen de oorlog uitbrak waren de overkomende vliegtuigen. Ik was er niet bang voor. Ik zat altijd op de weg. Mijn vriend vocht toen bij de Grebbelinie ergens bij Achterveld of Hoevelaken. (Dienstplichtig sergeant, afstandsmeter, red).

De pastor vertelde dat we moesten evacueren. Mijn vader liet de bakkerij open. Hij vond dat de soldaten die terugtrokken ook te eten en te drinken moesten hebben. Er waren drie auto's in Houten. De dokter had er een, de notaris en wij. Tijdens de evacuatie reed ik zieken en bejaarden van Houten naar het NV-huis in Utrecht. Ik weet niet hoe vaak ik heb gereden, misschien wel 20 tot 25 keer. Ik weet ook niet hoeveel mensen er in gingen, 5 mensen, 8 mensen? De auto ging helemaal vol.

Het was mistig. Bij Fort Lunetten moest ik over een brug rijden. Er was daar plotseling een dichte mist. Ineens sprongen er twee soldaten op de treeplank van de auto en die gaven aanwijzingen hoe over de brug te rijden. Na de brug waren ze weer weg. Het leken wel engelen. Je kunt het raar vinden, maar het voelde wel zo. Ik had wel mensen achterin de auto. Na de laatste rit werden de blokken cement achter me opgeblazen. De weg was daarna geblokkeerd, om de Duitsers tegen te houden.

We sliepen bij mijn zus in Utrecht. Na de capitulatie ben ik direct naar Fort Blauwkapel gegaan. Daar was mijn vriend. Zijn eenheid was als laatste achtergebleven op de Grebbelinie. Ze renden van schuilplaats, naar schuilplaats en schoten op de Duitsers. Zo leek het of er veel meer manschappen zaten.

Hoe we weer teruggingen naar Houten weet ik niet meer. Ik was misschien vooral met mijn eigen huis bezig. Ik kan me niet herinneren dat ik heb gereden.

Op 27 september 1940 zijn we getrouwd. Het was beter om getrouwd te zijn, omdat je anders niets kon krijgen. Wij verlieten Houten en gingen in Utrecht wonen.

In 1943 werden er razzia's gehouden in Utrecht en keerden we terug naar Houten. Mijn man dook onder en ik ging met mijn twee kinderen in de bakkerij wonen. Er waren veel Duitsers in Houten. Een Duitser zag mij en de kinderen en kreeg tranen in zijn ogen. Hij vertelde dat hij benieuwd was hoe het met zijn kinderen was, die hij had moeten achterlaten bij zijn vrouw. Mijn vader was goed voor iedereen en was ook niet slecht voor de Duitsers. Hij zei altijd dat de Duitsers er ook op uit werden gestuurd. In het café dat we bij de bakkerij hadden, werden zieke Duitsers verzorgd. Daar waren altijd veel Duitsers aanwezig.

Ik vond het een mooie tijd. Ik was niet bang en kon veel mensen helpen. Er gebeurde van alles.

Op een gegeven moment moest er armenbrood worden gemaakt. Er waren veel daggelders in Houten, die het slecht hadden. Meester van de Vecht zat in het armenbestuur. Kinderen moesten dat brood ophalen, maar dan wees iedereen in het

dorp ze na. Dat was gênant. Mijn vader week ervan af. Ik bracht het rond. De kruimels die we over hadden in de bakkerij bracht ik naar twee gezinnen in Utrecht die ik kende. De kinderen knaagden aan de tafel van de honger.

Van burgemeester Los weet ik dat hij bang was. Burgemeester Bosschaart heb ik niet meegemaakt. Ik weet wel dat het een goede burgemeester was. De bakker die hij heeft gered, was de andere bakker in het dorp, niet mijn vader.

Tijdens het bombardement van Houten stonden we met zijn allen in de gang van de bakkerij. Ze zochten de Duitse staf die in dit huis zat.* Het was een enorme herrie. Toen het stil werd en we na afloop naar buiten gingen, zagen we dat de school was getroffen. We wisten dat daar veel mensen in zaten en hadden medelijden met die mensen. De pastoor belde dat we moesten helpen om de gewonden te verzorgen. Die waren naar de pastorie gebracht. We hadden gelukkig voldoende materialen in huis om te helpen. We legden noodverbanden en wisten de wonden.

Met de bevrijding was ik weer in Utrecht.

*Dit interview is op 15 juli 2010 gehouden in het huis aan de Herenweg waar de Duitse staf op 28 november 1944 was gehuisvest. De Duitsers hadden in totaal vijf huizen aan de Herenweg in gebruikgenomen.